Frihet i form av surf

Jag minns fortfarande dagen jag fick mitt eget mobilabonnemang. Det var inte som att jag fick en nyckel till världen – det var mer som att jag fick nyckeln till *mitt eget internet*. Och det bästa av allt? Jag betalar det själv. Med min månadspeng. Som en riktig vuxen. Nästan. Jag har Vimla, och jag älskar det. Inte bara för att det funkar bra (vilket det faktiskt gör), utan för att det känns som att Vimla och jag *fattar varandra*. De verkar liksom snälla, roliga och lite ungdomliga – som den där kompisens förälder som man faktiskt gillar att prata med. De skickar mejl som låter som om någon 25-åring på kontoret suttit med en kaffe och tänkt: “Hur kan vi få det här att kännas chill?” Och det funkar. Jag känner mig sedd. Av ett mobilbolag. Det är både lite konstigt och väldigt fint. Att jag dessutom betalar själv gör det ännu bättre. Det är jag som har valt det, jag som har loggat in, klickat “Beställ” och betalat med mina egna, halvt sparade, halvt spontanslösa pengar. Varje gång fakturan dras, känner jag mig lite mer vuxen – typ som att jag klarat ännu ett steg i spelet “Bli vuxen utan att riktigt vilja det”. Frihet kan komma i många former. För vissa är det att ta körkort. För mig? Det är att scrolla TikTok utan att fråga någon om tillåtelse. Tack, Vimla, för att ni får mig att känna mig självständig – och för att ni gör det med glimten i ögat.